

У К Р А Ї Н С Ь К Е М И С Т Е Ц Т В О

П. ДЕМУЦЬКИЙ



УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ
ОХМАТІВСЬКОГО ХОРУ



У К Р А Ї Н С Ь К Е

П. Д е м у ц ь к и й

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ ОХМАТІВСЬКОГО ХОРУ

Упорядник Л. Я щ е н к о

«МУЗИЧНА УКРАЇНА»
Київ — 1968



ПІСНІ ОХМАТІВСЬКОГО НАРОДНОГО ХОРУ

Охматівський народний хор — видатне явище української музичної культури минулого. Це був перший на Україні хор, який в основу свого мистецтва поклав народну пісню і суто народний спосіб її виконання. Його можна вважати попередником таких відомих сучасних колективів, як Державний заслужений український народний хор імені Григорія Верьовки, Черкаський народний хор...

Охматівський народний хор засновано в кінці 80-х років минулого століття в селі Охматові (тепер Жашківський район на Черкащині). Його організатором і незмінним керівником був відомий український фольклорист і хоровий діяч Порфирій Демуцький. Лікар за освітою, він любив народну пісню і все своє життя самовіддано збирав і популяризував її.¹⁾

Щороку, в травні, у парку села Охматова влаштовувались великі публічні концерти хору, які збирали багато гостей з навколишніх сіл і міст. Неодноразово хор виїздив у гастрольні подорожі по Україні. Він виступав у Києві, Одесі, Умані та багатьох інших містах. Слава про цей селянський хоровий колектив широко рознеслась по всій Україні. Репертуар Охматівського народного хору був на диво багатий і різноманітний. (П. Демуцький навіть не встиг його повністю записати).¹⁾

Чимало народних пісень Охматівський хор виконував так, як їх співають у побуті, без композиторської обробки. Але багато пісень у процесі розучування в хорі зазнавало певної художньої редакції та обробки. Найчастіше такі обробки створював сам П. Демуцький за участю колективу. Та, на жаль, він не дбав про закріплення свого авторства в друкованих виданнях, тому ми не завжди можемо розрізнити й відділити його художні обробки та редакції від зразків народного багатоголосся.

Чи не найціннішу частину фольклористичної спадщини П. Демуцького складають хорові багатоголосні пісні, що входили до репертуару Охматівського народного хору.

Хоровий виклад записів та обробок народних пісень П. Демуцького має такі особливості: всі голоси розподіляються не на чотири партії, а переважно на три — верхній голос, середній та нижній. Такі пісні можна виконувати, як однорідним хором (здебільшого чоловічим), так і мішаним, залежно від характеру кожної окремої пісні та наявних виконавських можливостей. У мішаному хорі окремі чоловічі й жіночі голоси дублюють один одного (сопрано співають разом з тенорами, а альти — з баритонами).

¹⁾ Численні записи народних пісень П. Демуцького опубліковані в різні часи у кількох збірниках. Найважливіші з них: «Народні українські пісні в Київщині», частини I та II, Київ, 1905, 1907; «Українські народні пісні» (одноголосні), «Мистецтво», К., 1951; «Українські народні пісні» (багатоголосні), «Мистецтво», К., 1954. Докладніші відомості про Охматівський народний хор та діяльність П. Демуцького є в книзі Л. Яценка «П. Д. Демуцький», Державне видавництво образотворчого мистецтва і музичної літератури, К., 1957.

¹⁾ За деякими відомостями, частина його записів загублена в часи громадянської війни. У 1955 році в Охматові побувала наукова експедиція Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії Академії наук УРСР. Вона зустрілася з колишніми учасниками хору і записала від них кілька пісень, яких немає серед друкованих і рукописних записів П. Демуцького. Дві з них: «Скриплять нові та ворітечка», «Ой зайшов місяць, та зайшов ясний» — ми подаємо в цьому виданні.

В різних піснях використовуються різні виконавські прийоми. Наприклад, пісні «А ще сонце не заходило» та «Ой у полі криниця безодня» призначені для виконання жіночим хором з використанням сольних підголосків-виводчиків грудного забарвлення. А пісням «Косив козак сіно», «Росте зіллячко романець», «Ой чия то черешенька» — більше відповідає, так звана, академічна манера співу з використанням високих жіночих голосів (сопрано).

В окремих піснях, як «Ой коли б той вечір», «Ой у полі два дубки» та інших, має місце поєднання виконавських принципів народного та академічного хорів. У цих творах композитор вдало застосовує прийом ладотональних співставлень окремих куплетів. Напочатку мелодія викладається в низькому регістрі, пристосованому для виконання групою альтів з підголоском-горяком, а потім вона транспонується на кварту або ж на квінту вгору, і на зміну альтам приходить весь хор, який співає вже в звичайній, умовно кажучи, академічній манері. Отже, ладотональний контраст тут органічно сполучається з контрастом тембровим.

Серед пісень славнозвісного Охматівського народного хору є чимало незаслужено забутих перлин українського фольклору, які б могли прикрасити і оживити репертуар наших хорових колективів. Гадаємо, що цей збірник стане в пригоді хоровим колективам та всім любителям народної пісні.

Л. Я щ ен ко

ОЙ У ПОЛІ КРИНИЦЯ БЕЗОДНЯ

Широко, вільно



Ой у по _ лі кри ни _ ця бе - зо - дня, а в кри ни _ ці во - ди _ ця хо лод _ на.

Ой у полі криниця безодня,
А в криниці водиця холодна.

А в криниці водиця холодна,
А приїхав мій миленький з поля.

А приїхав мій миленький з поля,
Та й прив'язав коня до явора.

Та й прив'язав коня до явора,
А сам пішов до синього моря.

ГЕЙ, РОЗВИЛОСЯ ТРИ БЕРЕЗИ РІЗНО

Широко, співуче



Гей, роз _ ви _ ло _ ся три бе _ ре _ зи рі з _ но;

гей, хо _ див ко _ зак до дів _ чи _ ни піз _ но.

Гей, розвилосся три берези різно;
Гей, ходив козак до дівчини пізно.

Гей, прошу тебе — не ходи до мене:
Гей, буде слава на тебе й на мене.

Гей, а я слави повік не боюся,
Гей, з ким люблюся — не наговорюся.

Гей, з ким люблюся — не наговорюся,
Гей, з ким кохаюсь — піду повинчаюсь.

ОЙ З-ЗА ГОРИ ТУМАН НАЛЯГАЄ

Широко



Ой з-за гори туман налягає,
Гей! Ой з-за гори туман налягає,
За туманом нічого не видно.

Тільки видно в степу криниченьку,
Гей! Тільки видно в степу криниченьку,
Там холодна вода-водиченька.

Ой там улан коня напуває,
Гей! Ой там улан коня напуває,
А дівчина води підливає.

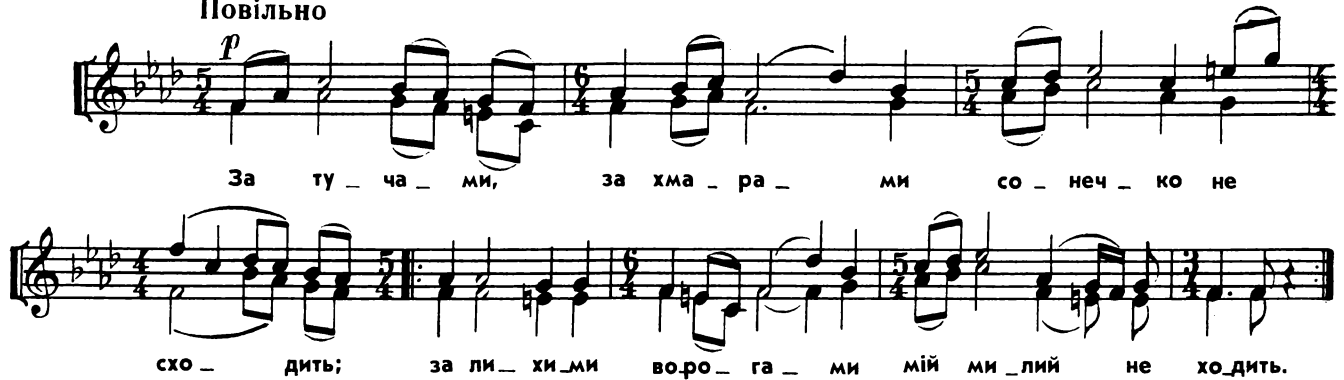
Красна дівка води підливає,
Гей! Красна дівка води підливає,
А улан її з собою підмовляє:

Ой поїдьмо, дівчинонько, з нами,
Гей! Ой поїдьмо, дівчинонько, з нами,
З молодими та й уланами!

Вийшла мати за нову комору,
Гей! Вийшла мати за нову комору,
Нема дочки, нема й поговору.

ЗА ТУЧАМИ, ЗА ХМАРАМИ

Повільно



За тучами, за хмарами
Сонечко не сходить;
За лихими ворогами
Мій милий не ходить.

Двічі

Гей ви, тучі, ви грізнії,
Розійдіться різно!
Прибудь, милий, чорнобривий,
Хоч не рано — пізно!

Двічі

Привикайте, карі очі,
Самі ночувати,
Бо поїхав мій милий
У поле орати.

Двічі

Бодай воли живі були,
А щоб плуг зламався,
Щоб мій милий, чорнобривий
Додому пригнався!

Двічі

ОЙ ЗА ЛУЖКОМ, ЗА ТЕМНЕНЬКИМ

Помірно співуче



Ой за луж_ком, за темнень_ким, ой за лужком бра_ла дів_ка льон дрібнень_кий.

Ой за лужком, за темненьким,
Ой за лужком
Брала дівка льон дрібненький.

А вже мені докучило,
А вже мені
Та й ліщиною топоти.

Брала вона, вибирала,
Брала вона
Та й до личенька рівняла.

Та й ліщиною топоти,
Ліщиною,
Горшком воду та й носити.

Личко ж моє рум'янеє,
Личко ж моє,
Кому будеш ти вірнеє!

Горшком воду та й носити,
Горшком воду,
В сусід солі та й просити.

Чумак ярма наживає,
Чумак ярма,
Сірі воли запрягає.

Сусідочки, голубочки,
Сусідочки,
Дайте солі два дрібочки.

Сірі воли запрягає,
Сірі воли,
Сам в дорогу виїжджає.

Дайте солі два дрібочки,
Дайте солі,
Научайте свої дочки.

Сам в дорогу виїжджає,
Сам в дорогу,
Жінку вдома покидає.

Щоб по ночах не ходили,
Щоб по ночах,
Щоб чумаків не любили.

Зоставайся, жоно, вдома,
Зоставайся,
Рубай дрова до порога.

За чумаком добре жити,
За чумаком,
Є що їсти, є що й пити.

Рубай дрова до порога,
Рубай дрова
Осичані до ослона.

Є що їсти, є що й пити,
Є що їсти —
Нічим борщу посолити.

На оборі ні шерстини,
На оборі,
А в коморі ні пилини.

МІЖ ГОРАМИ А В ДОЛИНІ

Помірно, сумно



Між го_ра_ми а в до_ли_ні ні_де во_ди та й на_пи_ти_ся:



все чу_жі лю_ди — ро_ду не_ма, ні до ко_го при_хи_ли_ти_ся.

Між горами а в долині
Ніде води та й напиться:
Все чужі люди — роду нема,
Ні до кого прихилитися.

Прихилюся до яблуньки,
А яблунька — то не матінка:
Шумить, гуде, гілля ломить,
А до мене та й не говорить.

Прихилюся до дубочка,
А дубочок — то не батенько:
Шумить, гуде, гілля ломить,
А до мене та й не говорить.

Прихилюся до явора,
А яворко — то не братичок:
Шумить, гуде, гілля ломить,
А до мене та й не говорить.

Прихилюся до берези.
А береза — то не сестронька:
Шумить, гуде, гілля ломить,
А до мене та й не говорить.

ОЙ НА ГОРІ, НА КРУТІЙ

Широко співуче

Ой на го _ рі. на кру _ тій, там цер _ ков_ця сто _ я _ ла;
гей, там моло _ да із не _ лю _ бом до шлю _ бу ста _ ва_ла.

Ой на горі, на крутій,
Там церковця стояла;
Гей, там молода із нелюбом
До шлюбу ставала.

Шумлять верби в кінці греблі,
Що я насадила,
Гей, нема того вже на світі,
Що я полюбила.

ШИРОКАЯ ЛЕВАДОНЬКА

Помалу
f Один

Всі

Ши_ро _ ка _ я ле _ вадонь_ ка, а гус_та лі _ щи _ на,
я на ту _ ю ле _ вадонь_ку ко _ ро _ ви го _ ни _ ла.

Широкая левадонька,
А густа ліщина,
А на тую левадоньку
Корови гонила.

Я на тую левадоньку
Корови гонила,
Дивуюся сама з себе,
Що дурня любила.

Ой чом же ти, дівчинонько,
Перше не сказала,
Як од мене та гостинці,
Та яблука брала!

Дурний давав, дурний давав,
А розумна брала,
Прийшла зима — кислиць нема,
Щоб я оддавала.

Зажди, дурню, до осені,
Як будуть родити,
Куплю мірку за копійку —
Перестань ходити.

Не лай, дурню, не лай, дурню,
Бо ще й буду бити,
Ой знай, дурню, на другий раз,
Як дівку любити!

І СЮДИ ГОРА, І ТУДИ ГОРА

Широко



І сюди гора,
І туди гора,
Поміж тими крутими горами
Сходила зоря.

Ой то ж не зоря —
Дівчина моя
З новенькими та відерцями
По водицю йшла.

Дівчино моя,
Напій же коня
З рубленої та й криниченьки,
З нового відра!

Козаченьку мій,
Коли б я твоя,
Взяла б коня за шовковий повід
Та й напоїла.

Дівчино моя,
Чом заміж не йшла!
Біда була, по наймах служила —
Пари не знайшла.

ОЙ У ПОЛІ ДВА ДУБКА

Енергійно

Ой у по_лі два дуб_ка, гей, Ой у по_лі
два дуб_ка, гей, там ко_ню_шень_ка но_ва.

Ой у полі два дубка, гей, [2]
Там конюшенька нова.

Чи всі коні п'ють, їдять, гей, [2]
Чи веселії стоять!

Там конюшенька нова, гей, [2]
Там стояло три коня.

Усі коні п'ють, їдять, гей, [2]
І веселії стоять.

Там стояло три коня, гей, [2]
Три коники вороних.

Тільки один кінь не п'є, гей, [2]
Під собою землю б'є.

Три коники вороних, гей, [2]
Три кучері молодих.

Під собою землю б'є, гей, [2]
Він доріженьку чує.

Піди, кучер, подивись, гей, [2]
Чи всі коні п'ють, їдять.

Він доріженьку чує, гей, [2]
Там пригодонька буде.

Там пригодонька буде, гей [2]
Там козаченько помре.

ОЙ У ПОЛІ ОЗЕРЕЧКО

Помірно

Ой у по_лі о_зе_реч_ко, там пла_ва_ло ві_де_реч_ко,
сос_но_ві кле_п_ки, ду_бо_ве ден_це, не цу_рай_мо_ся, сер_це.

Ой у полі озеречко,
Там плавало відеречко,
Соснові клепки, дубове денце,
Не цураймося, серце.

Двічі

Там плавало відеречко
Троє суток із водою;
Вийди, дівчино, вийди, молода,—
Поговорим з тобою.

Двічі

Ой не хочу виходити,
Із тобою говорити:
Ой лежить нелюб на правій ручці,
Та й боюсь розбудити.

Двічі

СВІТИ, СВІТИ, МІСЯЦЬ

Широко співуче



Світи, світи, місяць,
Ще й ясна зоря,
Просвіти доріжку
Аж на край села.

Голубою стрічкою
Переплітує,
А другою, красною,
Перев'язує.

Просвіти доріженьку
Аж на край села,
Аж до того двору,
Де живе вдова.

А другою, красною,
Перев'язує,
Та до свого милого
Переказує:

А у теї вдівоньки
Дочка молода,
По світлоньці ходить,
Чеше волоса.

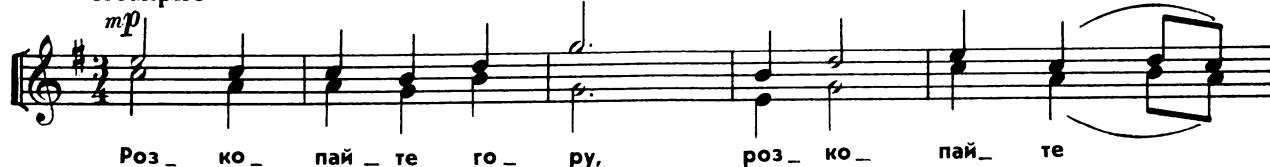
Ой ти, милий, миленький,
Скарай тебе бог,—
Утопав доріженьку
Через темний луг.

Чеше вона, чеше,
Перечісує,
Голубою стрічкою
Переплітує.

Утопав доріженьку,
Перестав ходити,
Мене, молоденькою,
Перестав любити.

РОЗКОПАЙТЕ ГОРУ

Помірно





Розкопайте гору,
Розкопайте круту гору —
Нехай не сиплеться.

Нехай не сиплеться...
Розведіте те кохання —
Нехай розійдеться.

Нехай розійдеться...
Не розлучать батько й мати,
Ні два рідних брати.

ЗА НАШОЮ СЛОБОДОЮ



За нашою слободою [2]
Родить жито з лободою.

Родить жито ще й пшениця,— [2]
А чом козак не жениться!

Посилає мене мати [2]
Зеленого жита жати.

Не подоба мені, мати, [2]
Зеленого жита жати.

Та подоба мені, мати, [2]
Кониченька осідлати.

Кониченька осідлати, [2]
На Вкраїну поїхати.

Ой поїхав на Вкраїну, [2]
Пустив коня на долину.

А сидільце — на калину, [2]
А сам приліг на годину.

Ой хто мене вірно любить, [2]
То той рано мене збудить.

Ой добрая годинонька — [2]
Десь узялась дівчинонька.

Білявая на личеньку, [2]
Та полола пшениченьку.

Та вирвала травиченьку, [2]
Та вдарила по личеньку.

Та вдарила по личеньку: [2]
Вставай, вставай, козаченьку.

Вставай, вставай, годі спати, [2]
Бо вже коня не видати!

А ВЖЕ ТРЕТІЙ ВЕЧІР

Помірно

Музична партія для пісні «А вже третій вечір». Партія виконана на скрипці в тональності Бемоль-мажор (два бемолі). Темп помірний. Текст пісні розташований під нотами.

А вже тре_тій ве_чір, як дів_чи_ну ба_чив, ход_жу
ко_ло ха_ти — ї_ї не ви_да_ти. Вий_ди, дів_чи_но,
вий_ди, риб_чи_но, вий_ди, сер_денько, у_ті_хо мо_я!

А вже третій вечір,
Як дівчину бачив,
Ходжу коло хати —
Її не видати.
Вийди, дівчино,
Вийди, рибчино,
Вийди, серденько,
Утіхо моя!

Не вийду, козаче,
Не вийду, собою:
Мене мати лає,
Гулять не пускає.
Правда, дівчино,
Правда, рибчино,
Правда, серденько,
Утіхо моя!

Було не ходити
Коло мої хати,
Було не топтати
Кудрявої м'яти.
Правда, дівчино,
Правда, рибчино,
Правда, серденько,
Утіхо моя!

ОЙ ЗАЙШОВ МІСЯЦЬ, ТА ЗАЙШОВ ЯСНИЙ

Помірно

Музична партія для пісні «Ой зайшов місяць, та зайшов ясний». Партія виконана на скрипці в тональності Ді-мажор (один діз). Темп помірний. Текст пісні розташований під нотами.

Ой зай_шов мі_сяць, та зай_шов яс_ний,

зай _ шов по _ за хма _ ру; хо _ дім,

хо _ дім, то _ ва _ ри _ шу, на той кут по _ ма _ лу.

Ой зайшов місяць, та зайшов ясний,
Зайшов поза хмару;
Ходім, ходім, товаришу,
На той кут помалу.

Ой годі, годі, та товаришу,
На той кут ходити:
Перестала дівчинонька
Вірненько любити.

Ой вірно любив, та вірно любив,
Вірно закохався,
Вона ж мене осудила —
Я й не сподівався.

Ой як я тебе та й осудила,—
Суди мене, боже,
Як я тебе не любила —
Скарай мене, боже.

НЕПОГОЖА В СТАВУ ВОДА

Повільно

Не _ по _ го _ жа в ста _ ву во _ да,— пі _ ду до кри _ ни _ ці;

не по _ до _ бав дів _ чи _ нонь _ ки,— пі _ ду до вдо _ ви _ ці.

Непогожа в ставу вода,—
Піду до криниці;
Не подобав дівчиноньки —
Піду до вдовиці.

Двічі

Ой у теї удівоньки
Хата на помості;
Приїхали до вдівоньки
Три козаки в гості.

Двічі

Один прийшов під ворота,
Другий коня в'яже,
Третій, парень молоденький,
Добрий вечір каже.

Двічі

Добрий вечір, удівонько,
Дай води напитися,
Хорошую дочку маєш —
Позволь подивиться.

Двічі

Стоїть вода у кухлиці,
Візьми та й напийся,
Сидить дівка у світлиці —
Біжи, подивися.

Двічі

ГЕЙ, У ЛІСІ, В ЛІСІ

Широко
Один

Два

Гей, у лі_сі, в лі_сі сто_ять два ду_боч_ки,

Всі

гей, схи_ли_ли_ся вер_хи до_купоч_ки.

Гей, у лісі, в лісі
Стоять два дубочки,
Гей, схилилися
Верхи докупочки.

Сіли ж вони, сіли
Та й забуркотали:
Гей, горе ж тому
Та й нежонатому.

Схилились, схилились
Верхи докупочки,
Гей, там сиділи
Аж два голубочки.

А ще гірше тому,
А хто кого любить...
Гей, любить козак
Молоду дівчину.

Сиділи, сиділи,
Знялись — полетіли,
Гей, в чистім полі
На роздоллі сіли.

Любить її, любить —
Не може узяти,
Гей, любить, любить,
Не може узяти.

ЗІЙШЛО СОНЦЕ ВЕСНЯНЕЄ

Помірно

Зій_шло сон_це вес_ня_не_є, ста_ло при_грі_вають;

ста_ли то_му чу_ма_чень_ку во_ли приста_вають.

Зійшло сонце весняне,
Стало пригрівать;
Стали тому чумаченьку
Воли приставать.

Стали тому чумаченьку
Воли приставать,
Стали його рідні браття
В степу покидать.

Не кидайте мене, браття,
В чужій стороні,
Викопайте криниченьку
Аж у кремені.

Викопайте криниченьку
Аж у кремені,—
Чи не прийде дівчинонька
По воду к мені!

ОЙ ХОДИВ ЧУМАК

Поволі

Всі

Один

Ой хо _ див чу _ мак

сім літ по До _ ну,

та не бу _ ло при _ го _ донь _ ки, гей, гей, ні - ко - ли йо - му.

Ой ходив чумак
Сім літ по Дону,
Та не було пригодоньки, гей, гей,
Ніколи йому.

Ой заслаб чумак,
Заслаб та й лежить,
Ніхто його не спитає, гей, гей,
Що його болить.

А болить його
Серце й голова,
Помирає чумаченько, гей, гей,
А роду нема.

Ой ударили зразу
У великий дзвін,—
Це по тому чумакові, гей, гей,
Що ходив на Дін.

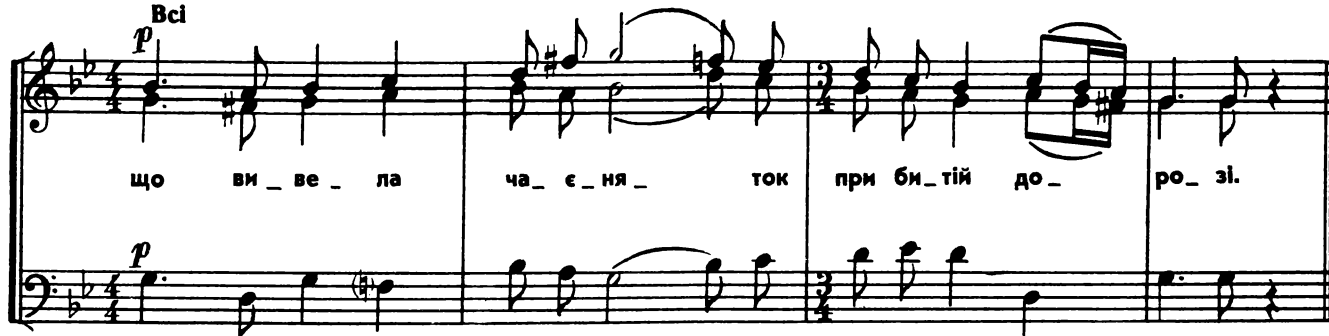
Ой ревнули воли,
З Дону ідучи,
Поховали чумаченька, гей, гей,
В степу уночі.

ОЙ ГОРЕ ТІЙ ЧАЙЦІ

Широко

tr Один

Всі

p

Ой горе тій чайці,
Горе тій небозі,
Що вивела чаєняток
При битій дорозі.

Ішли чумаченьки,
Воли попасали,
І часчку зігнали,
Чаєнят забрали.

А часчка в'ється,
Об дорогу б'ється,
К сірій землі припадає,
Чумака благас:

Ой ти, чумаченьку,
Ти ще молоденький,
Верни мої чаєнята —
Діточки маленькі.

Ой не верну, чайко,
Не верну, небого,
Бо забереш чаєняток,
Полетиш у поле.

Не буду летіти,
Тут буду сидіти,
Буду воли завертати,
Діток доглядати.

Ой полети, чайко,
На зелену пашу,
Бо вже твої чаєнята
Повкидали в кашу.

Бодай же ви, чумаченьки,
У Крим не сходили,
Як ви мої чаєнята
У каші зварили.

Бодай вам, чумаки,
Воли похворіли,
Як ви мої чаєнята
З кашею поїли.

Бодай вам, чумаки,
Воли поздыхали,
Як через вас чаєнята
Навіки пропали.

ЧОГОСЬ МЕНІ НЕЛЕГКО

Помірно

mf

Чогось мені нелегко:
Десь мій милий далеко. [2]

За густими лозами
Вмивається сльозами. [2]

Ой що ж тебе принесло —
Чи човничок, чи весло! [2]

Приніс мене сивий кінь
До дівчини на поклін. [2]

Ой дівчина Марина
По сінечках ходила. [2]

Горнець меду носила,
Козаченька просила: [2]

Козаченьку молодий,
Ти до мене не ходи. [2]

Чом до мене не прийшов,
Як ще місяць не зійшов! [2]

Тоді тебе принесло,
Як сонечко ізійшло. [2]

Я до тебе прихожав,
Тебе дома не застав. [2]

Тебе дома не застав,
Кругом хати посвистав. [2]

Кругом хати посвистав,
Та й додому поплавистав. [2]

ГЕЙ, У САДУ ВИШНЯ

Поволі
pf Один

Гей, у са_ ду виш_ ня з-під ко_ ре_ ня зій_ шла;

Всі
pf

пла_ че- ту_ жить дів_ чи_ нонь_ ка, що за_ між не вий_ шла.

Гей, у саду вишня
З-під кореня зійшла;
Плаче-тужить дівчинонька,
Що заміж не вийшла.

Гей, у саду вишня
З-під кореня зійшла;
Журилася дівчинонька,
Що я не женюся.

Ой продай же, мамцю,
Коня вороного,
Ой ожени мене, мамцю,
Парня молодого.

Ой не буду, сину,
Коня продавати:
Пишуть чорним по білому —
Підеш у солдати.

СКРИПЛЯТЬ НОВІ ТА ВОРІТЕЧКА

Помірно
p Один

Скри_ лять но_ ві та во_ рі_ теч_ ка на мо_ роз, на мо_

Всі *mf* *p*

- роз, на мо - роз, на мо - роз.

Скриплять нові та ворітечка
На мороз, на мороз. [2]

Ой хмариться і туманиться,
Либонь буде дощ,
Буде дощ, буде дощ.

Ой дощику-поливайчику,
Поливай, поливай. [2]

Козаченьку, до дівчиноньки
Прибувай, прибувай. [2]

ОЙ ТИ, МІСЯЦЮ

Помірно *P*

Ой ти, мі - ся - цю, а я зі - ронь - ка яс - на,
ой ти — па - ру - бок, а я ді - вонь - ка крас - на.

Ой ти, місяцю,
А я зіронька ясна,
Ой ти — парубок,
А я дівонька красна.

Ой ти — парубок,
А я дівонька красна,
В вишневім саду
Тобі коника пасла.

Ой пасла, пасла
До самої ночі,
Припала роса
На мої карі очі.

Не так на очі,
Як на русюю косу...
Серце, козаче,
Віночка не доношу.

ОЙ У ЛУЗІ, В ЛУЗІ

Широко, енергійно

Ой у лузі, в лузі там калина сто —
Ой у лузі, в лузі там калина сто —
— я — ла, а на тій калині
— я — ла, а на тій калині
там зозуля кувала. ва — ла.
там зозуля кувала. ва — ла.

Ой у лузі, в лузі
Там калина стояла,
А на тій калині
Там зозуля кувала.

Що вже наших хлопців
У рекрути забрали,
А мого милого
Та й у військо погнали.

Вона ж не кувала,
Вона правду сказала,
Що вже наших хлопців
У рекрути забрали.

Дали йому коня,
А коня вороного,
Та й погнали його
Поперед війська всього.

Попереду ідуть —
В барабани вибивають,
А позаду ідуть —
Дрібні сльози проливають.

ЧОРНОМОРЕЦЬ, МАТІНКО

Широко, вільно

1.(2. 7) Чор_но_мо_рець, ма_тін_ко, чор_но_мо_рець

ви_вів ме_не бо_су_ю на мо_ро_зець. Не_ма мо_ро_зе_нуш_ки,

тіль_ки ро_са, а я мо_ло_день_ка сто_я_ла бо_са.

Чорноморець, матінко, чорноморець
Вивів мене босю на морозець.

Вивів мене босю та й питає:
Чи є мороз, дівчино, чи немає!

Нема морозенушки, тільки роса,
А я молоденька стояла боса.

Ой став вітер буйнений повівати,
Ой став мене чорноморець намовляти:

Ходи, ходи, дівчино, ходи з нами,
Дамо тобі сермягу із стрічками.

Дамо тобі ще й віночок із квітками,
Дамо тобі черевички з підківками.

Дурна була, моя мамцю, послухала,
Сіла з чорноморчиком — поїхала.

Я ж думала, матінко, панувати,
А тепера довелося горювати.

СИРІТКА

(Дивная година на світі настала)

Поволі, задумливо

Див_на_я го_ди_на на сві_ті на_ста_ла:

М...

не од_на си_ріт_ка без ма_тін_ки ста_ла.

без ма_тін_ки ста_ла.

Дивная година на світі настала:
Не одна сирітка без матінки стала.

Зашуміли гори, забриніли ріки,
Ой померла мати, zostалися діти.

А померла мати, zostалися діти...
Тепер же ви, діти, сироти навіки!

Отець жону найде, буде в парі жити,
Нещасні сироти а підуть служити.

Та пішла сирітка по світі блукати,
Своїї матінки рідної шукати.

Стріли її люди та й стали питати:
Куди йдеш, сирітко! — Матінки шукати.

Вернися, сирітко, бо далеко зайдеш,
Своїї матінки довіку не знайдеш.

Бо твоя матінка на високій горі,
Спочиває вона у гробовім домі.

Та пішла сирітка на той горб плакати,
К неї обізвалась її рідна мати:

Ой хто ж бо то плаче на моєму гробі!
А це ж я, матінко, візьми мене к собі!

Ой як тяжко-важко сонце з неба зняти,
А ще гірше-тяжче тебе к собі взяти.

Нема тут, сирітко, ні їсти, ні пити,
Бо дозволив господь в сирій землі гнити.

Пішла б ти, сирітко, мачухи впросила:
Чи б не змилювалась, головоньку змила.

А злая мачуха головки не змила,
Нещасній сирітці здоров'я вмалила.

ОЙ ТИ, ДУБЕ, ДУБЕ

Широко плавно

Один

tr

Ой ти, ду_бе, ду_бе, ку_че_ря_вий ду_бе,

Всі

що по то_бі, ду_бе, гей, два го_лу_би гу_де.

Ой ти, дубе, дубе,
Кучерявий дубе,
Що по тобі, дубе, гей,
Два голуби гуде.

А третя голубка
По саду буркоче;
А тепер не хоче.
Любив козак дівку, гей,

Любив її, любив,
Думав її взяти,
А батьки не схтіли, гей,
За нього віддати.

Візьми собі, сину,
Із кіньми, з волами,
А не бери тої, гей,
Що світить плечами.

Ой у полі, в полі
Висока могила,
Висока могила, гей,
Червона калина.

Червона калина,
Молода дівчина,
Пшеницю полола, гей,
Кукіль вибирала.

Пшеницю полола,
Кукіль вибирала,
Молодому коню, гей,
На гриву кидала.

ГЕЙ, У ЛІСІ ДВА ДУБКИ

Помірно

mf Альти

1,2 Гей, у лі _ сі два дуб _ ки, гей, у лі _ сі

два дуб _ ки, гей, схи _ ли _ ли _ ся до _ куп _ ки.

3,4,5 Ой дів _ чи _ но, чи _ я ти? Гей! Ой дів _ чи _ но, чи _ я ти,

чи _ я ти! Гей, у _ ха - ха! Ой дів _ чи _ но, чи _ я ти!

mf Всі

6,7,8,9 Че _ рез бис _ тру рі _ чень _ ку, че _ рез бис _ тру

mf



рі_чень_ку, гей, по_дай, ми_ла, ру_чень_ку!

Гей, у лісі два дубки, (2)
Гей, схилилися докупки.

Вітер дуба хитає, (2)
Гей, парень дівку питає:

Ой дівчино, чия ти, гей!
Ой дівчино, чия ти, чия ти!
Гей, уха-ха!
Ой дівчино, чия ти!

Не питайся, чия я, гей,
Не питайся, чия я, чия я,
Гей, уха-ха!
Не питайся, чия я.

Бо як вийдеш — вийду й я, гей,
Бо як вийдеш — вийду й я, вийду й я,
Гей, уха-ха!
Бо як вийдеш — вийду й я.

Через бистру річеньку, (2)
Гей, подай, мила, рученьку!

Ой рада б я обі дати, — (2)
Гей, кругом вороги стоять.

Коли ходиш, то ходи, (2)
Гей, поговору не роби.

Бо як буде поговір, — (2)
Гей, я не твоя, ти не мій!

А ЩЕ СОНЦЕ НЕ ЗАХОДИЛО

Широко, співуче



ще сон_це не за_хо_ди_ло,
а зро_би_лась тем_но_та. 2.А зро_би_лась тем_но_та,
та нещас_ли_ва та дів_чи_на, кот_ра лю_бить ко_за_ка.

А ще сонце не заходило,
А зробилась темнота.

А зробилась темнота,
Та нещаслива та дівчина,
Котра любить козака.

Котра любить козака:
Та козак їде в чисте поле,
Зостаюся я сама.

Зостаюся я сама...
Та зостаюся я сама, я сама —
Ні дівчина, ні вдова.

Ні дівчина, ні вдова...
Ні дівчина, ні вдова, ні вдова —
Рекруточка молода.

ЧИ ТИ, НЕНЬКО, ЧУЛА

Жалібно, помірно

Чи ти, нень_ ко, чу_ ла, як я в те _ бе бу_ ла,

як си_ ва_ я зо_ зу_ лень_ ка під ві_ кон_ цем гу_ ла!

Чи ти, ненько, чула,
Як я в тебе була,
Як смая зозуленька
Під віконцем гула!

Ой я, доню, чула,
Та й не обзивалася,
Бо я тебе, моя доню,
Не сподівалася.

Коли тебе, моя доню,
В гості сподіваться:
Чи в суботу, на вечерю,
Чи в неділю вранці!

Тоді мене, нене,
Сподівайся в гості,
Як виросте у світлоньці
Трава на помості.

Росла, росла травка,
Та й сохнути стала;
Ждала, ждала мати дочку,
Та й плакати стала.

ОЙ СТЕЛЕТЬСЯ БАРВІНОЧОК

Помірно *tr* Один Два

Ой сте_ леть_ ся бар_ ві_ но_ чок од ко_ ре_ ня лис_ том,
 Всі од ко_ ре_ ня лис_ том; кли_ че ко_ зак
 дів_ чи_ нонь_ ку не го_ ло_ сом — свис_ том.

Ой стелеться барвіночок
 Од кореня листом; (2)
 Кличе козак дівчиноньку
 Не голосом — свистом.

Чи чула ти, дівчинонько,
 Як я тебе кликав, (2)
 Через твоє подвір'ячко
 Сивим конем їхав!

Ой хоч чула, хоч не чула —
 Не озивалася: (2)
 Нічка темна, дрібен дощик —
 Не сподівалася.

Бодай же ти, дівчинонько,
 Зозулі не чула, (2)
 Як ти мого голосочка
 Крізь сон не почула.

КОСИВ КОЗАК СІНО

Помірно *mf*

Ко_ сив ко_ зак сі_ но, на сі_ но по_ го_ да;



Косив козак сіно,
На сіно погода;
Плакала дівчина,
Як була молода.

Двічі

Косу розпустила —
Плечі застелила,
Пішла за нелюба —
Жалю наробила.

Двічі

Плакала, ридала,
З личенька змарніла,
Видно по дівчині:
Віночка жаліла.

Двічі

Білая сорочка,
Червона спідниця;
Вчора була дівка —
Сьогодні молодича.

Двічі

Не жаль мені вінка,
А жаль мені речі...
Розпустила косу,
Застелила плечі.

Двічі

Вчора була дівка,
Як із рожі квітка,
А сьогодні стала,
Як біла намітка.

Двічі

Косу розпустила —
Плечі застелила,
Плечі застелила, —
Жалю наробила.

Двічі

Вчора була дівка,
Тепер молодича,
Вчора ще гуляла,
Тепер не годиться.

Двічі

Ой жалю мій, жалю,
Великий печалю,
Наїхали гості
З далекого краю.

Двічі

Гуляла, гуляла,
Мати не спиняла,
Тепер зупинила
Лихая година.

Двічі

Наїхали гості
Та засіли в хаті,
Приїхав миленький —
Ніде йому стати.

Двічі

Лихая година,
Чужая дитина,
І світ зав'язала,
Гулять заказала.

Двічі

НА ГОРОДІ ВЕРБА РЯСНА

Енергійно, широко



Vci *f*

на го_ро_ді вер_ба ряс_на, там сто_я_ла дів_ка крас_на.

На городі верба рясна, (2)
Там стояла дівка красна.

А ми в парі ходять будем, (2)
Дружка дружку любить будем.

Хорошая та вродлива, (2)
Її доля нещаслива.

Та підемо у лісочок, (2)
На жовтесенький пісочок.

Її доля нещаслива: (2)
Нема того, що любила.

Там сядемо, оддишемо, (2)
Дрібні листи напишемо.

Нема його та й не буде — (2)
Розрали вражі люди.

Дрібні листи напишемо, (2)
Та до батька одішлемо.

Розрали-розсудили, (2)
Щоб ми в парі не ходили.

Нехай батько не турбує, (2)
Нам віночків не купує.

ОЙ ПІДУ Я ЛУГОМ

Повільно *mf*

Ой пі_ду я лу... лу_гом, лу_гом, до_ли_но_ю,

а чи не зу_стрі_нуть з ро_дом, з ро_ди_но_ю.

Ой піду я лугом,
Лугом, долиною,
А чи не зустрінусь
З родом, з родиною.

А там моя сестра
Пшениченьку жала,
Я сказав їй «Здрастуй» —
Вона й не 'дказала.

Ой чого ти, сестро,
Така горда стала!
Сказав тобі «Здрастуй»,
А ти не 'дказала!

Ой брате мій, брате,
Я не горда стала:
За гіркими слізьми
Тебе не пізнала.

Ой чого ти, сестро,
Така стара стала,
Синів не женила,
Дочок не 'ддавала!

Синів не женила,
Дочок не 'ддавала!
Найменшого сина
В військо виряжала.

А ВСІ ГОРИ ЗЕЛЕНЕНЬКІ

Поволі *p*

1-14 А всі го_ри зе_ленень_кі, а всі го_ри зе_ленень_кі,

тіль_ки од_на го_ра чор_на. 15-19 За_ки о_бід зо_бі_да_ли,

за_ки о_бід зо_бі_да_ли, ді_ти бать_ка од_ві_да_ли.

А всі гори зелененькі, (2)
Тільки одна гора чорна.

Тільки одна гора чорна: (2)
Виорала бідна вдова.

Виорала, зволючила, (2)
Слізеньками примочила.

Десь взялася чорна хмара — (2)
Та й упала зима біла.

Та й упала зима біла, (2)
Головонька ж моя бідна!

Де ж я буду зимувати, (2)
Дрібних діток годувати!

Ой піду я до братика, (2)
До братика-соколونька.

Ой брате мій, соколоньку, (2)
Прийми ж мене на зимоньку.

Ой сестрице, перепілко, (2)
Коли в тебе дітей стілько.

Ой братику, не лякайся, (2)
Сестри з дітьми не цурайся.

Як ти сядеш обідати, (2)
То я вишлю дітей з хати.

Ідіть, ідіть, діти, з хати: (2)
Сяде дядько обідати.

Як ти сядеш вечеряти — (2)
Я уложу дітей спати.

Ой лягайте, дітки, спати, (2)
Бо сів дядько вечеряти.

Заки обід зобідали, (2)
Діти батька одвідали.

Пішли діти аж до гробу: (2)
Устань, тату, устань з гробу.

Устань, тату, устань з гробу: (2)
Горе жити біля роду.

Ой не встану, дітки, з ями, (2)
Жийте, дітки, коло мами.

Ой не встану, дітки, з гробу, (2)
Жийте, дітки, коло роду.

ОЙ З-ЗА ГОРИ, ОЙ ДА З-ЗА ЛИМАНУ

Широко, енергійно

Ой з-за го-ри, ой да з-за ли-ма-ну та ві-є ві-тер
не-по-ма-лу. та ві-є ві-тер не-по-ма-лу.

Ой з-за гори, ой да з-за лиману
Та віє вітер непомалу. (2)

Віє вітер, ой да повіває,
А журба ж мене з ніг валяє. (2)

Журба ж мені, ой да за журбою:
Та пішов милий за другою. (2)

Найшов милу та кращу від мене,
Та не жалусь тепер мене. (2)

А я журбі та не піддаюся,
Та піду я в сад проходжуся. (2)

Ой піду я та в сад проходжуся,
Та з соловейком наговорюся. (2)

Соловейку ти малесенький,
Та в тебе голос тонесенький. (2)

Скажи ж мені а щирю правду:
Та чи буду я мати пару! (2)

Будеш мати ой да чоловіка, Буде із ким ой да розмовляти,
Та буде журба аж довіка. (2) Та мале дитя колихати. (2)

Мале дитя ой да колихати,
Батька й матір проклинати. (2)

ГЕЙ, КОЛИСЬ БУЛА РОЗКІШ, ВОЛЯ

Широко, енергійно

роз_кіш, во_ля, а те_пе_рень_ки

1, 2, 3, 4, 6, 7, 11)

Гей, ко_лись бу_ла

не_во_лень_ка.

5, 8, 9, 10 Та слу_хай, си_ну,

мо_го

сло_ва, та не йди ні_де, си_ди до_ма.

Гей, колись була розкіш, воля,
А тепереньки неволенька.

А тепереньки неволенька,
Та болить серце й головонька.

Та чорна хмара наступає,
А дрібен дощик накрапає.

А дрібен дощик накрапає,
А мати сина навчає:

Та слухай, сину, мого слова,
Та не йди ніде, сиди дома.

А син матері не послухав —
Осідлав коня та й поїхав.

Та менша сестра коня веде,
Середульша сідло несе.

А старша сестра брата пита:
Та коли, брате, в гості прийдеш!

Та візьми, сестро, піску в жменю,
Та посій його на каменю.

А коли, сестро, пісок зійде,
А тоді братик в гості прийде.

Та нема з піску, нема сходу,
Та нема брата із походу.

ХМАРКА НАСТУПАЄ

Помірно широко

Хмар _ ка на _ сту _ па _ є, дрі _ бен дощ і _ де;

ко _ зак до дів _ чи _ ни а що _ ве _ чо _ ра йде.

Хмарка наступає,
Дрібен дощ іде;
Козак до дівчини
А щовечора йде.

«Добрий вечір!» каже,
Ще й ручку дає:
Дівчино, голубко,
Порадь же мене.

Козак до дівчини
Щовечора йде,
«Добрий вечір!» каже,
Ще й ручку дає.

Дівчино, голубко,
Порадь же мене:
Чи мені женитись,
Чи ждати тебе!

Женись, козаченьку,
Як тобі пора,
А я погуляю:
Я ще молода.

ТО В КОЛИСЦІ, ТО В КОРОБЦІ

Жваво, з гумором

f Два

То в ко_лис_ці, то в ко_роб_ці, те_пер ме_не люб_лять хлоп_ці.

f Всі

Гей, ой, ой, ой, но_я, но_я, те_пер ме_не люб_лять хлоп_ці.

То в колисці, то в коробці,
Тепер мене люблять хлопці.
Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя,
Тепер мене люблять хлопці.

Двічі

Не старого, не малого —
Козаченька молодого.
Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя,
Козаченька молодого.

Двічі

Як була я мала, мала,
Колисала мене мама.
Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя,
Колисала мене мама.

Двічі

Коли любиш — люби дуже,
А не любиш — не жартуй же.
Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя,
А не любиш — не жартуй же.

Двічі

А тепер я вже велика,
Треба мені чоловіка.
Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя,
Треба мені чоловіка.

Двічі

Не завдавай серцю туги,
Не будеш ти — буде другий.
Гей, ой, ой, ой, ноя, ноя,
Не будеш ти — буде другий.

Двічі

ОЙ ДІДУ МІЙ, ПАРХОМЕ МІЙ

Вільно, речитативом

тр Один

Швидше Ой ді_ду мій, Пар_хо_ме мій. Чим я бу_ду тих ді_ток го_дують!

тр Всі

Су_хар_ця_ми, баб_ко, су_хар_ця_ми, люб_ко,

су_ хар_ ця_ ми, Пар_ хо_ ми_ хо, си_ ва_ я го_ луб_ ко!

Ой діду мій, Пархо́ме мій.
 Чим я буду тих діток годувать!
 Сухарцями, бабко,
 Сухарцями, любко,
 Сухарцями, Пархо́михо,
 Сивая голубко!

Ой діду мій, Пархо́ме мій.
 А де ж мені тих сухарців узять!
 Поміж людьми, бабко,
 Поміж людьми, любко,
 Поміж людьми, Пархо́михо,
 Сивая голубко!

ДІД ІДЕ, МІХ НЕСЕ

Жваво

Дід і_ де, міх не_ се,

Ох!

а у мі_ ху мак, а у ру_ ці рак.

Ой ти, ой ти, ра_ чень_ ку, по_ сте_ ре_ жи ма_ чень_ ку,

Швидко

а я піду в хатку, поцілую бабку двічі, тричі, раз,

двічі, тричі, раз, раз, раз, раз, раз, раз, раз!

Дід іде, міх несе,
 А у міху мак,
 А у руці рак.
 Ой ти, ой ти, раченьку,
 Постережи маченьку,
 А я піду в хатку,
 Поцілую бабку
 Двічі, тричі, раз, (2)
 Раз, раз, раз, раз, раз, раз, раз!

ОЙ П'ЯНА Я, П'ЯНА

Помірно, грайливо

Ой п'яна я, п'яна, на порозі впа-ла.

mf Один

Ой п'яна я, п'яна, на порозі впала: Ой одчини, друже,

М...

Ой одчини, друже,

Ой п'яна я, п'яна, на порозі впала

бо йду п'яна дуже! Ой одчини, друже, бо йду п'яна дуже!

бо йду п'яна дуже! Ой одчини, друже, бо йду п'яна дуже!

Ой п'яна я, п'яна,
На порозі впала:
Ой одчини, друже,
Бо я п'яна дуже!

Двічі

Милий одчине
Та й милу питає:
Де ти, мила, була,
Що за дім забула!

Двічі

Була я в шиночку,
Пила горілочку;
Із родом зійшлася, | Двічі
Меду напилася.

КОТИЛАСЯ ЯСНА ЗОРЯ З НЕБА

Енергійно, широко

f Один

1. 2. 4. 5. 8. 9 Ко_ ти_ ла_ ся яс_ на зо_ ря з не_ ба

mf Всі

та й у_па_ ла до_ до_ лу, та й у_па_ ла до_

до - лу

- до_ лу. 3 (6,7.) Ой хто ж ме_ не, мо_ ло_ ду дів_ чи_ ну,

та й заве_ де до_ до_ му та й заве_ де до_ до_ му!

Котилася ясна зоря з неба
Та й упала додолу. (2)

Журилася молода дівчина
Та своєю бідою: (2)

Ой хто ж мене, молоду дівчину,
Та й заведе додому! (2)

Обізвався молод козаченько
Та на воронім коні: (2)

Гуляй, гуляй, молода дівчино,—
Я заведу додому. (2)

Веди, веди, молодий козаче,
Та веди, не барися. (2)

Бо за мною, та й за молодю
Увесь рід зажурився. (2)

Не так весь рід, та й не так же весь рід,
Та як батько та мати. (2)

Хотять мене, молоду дівчину,
Та й за іншого дати. (2)

ОЙ КОЛИ Б ТОЙ ВЕЧІР

Помірно

p Ой коли б той ве_ чір, та й по_ ве_ чо_ рі_ ло,

мо_ же б моє сер_ це та й по_ ве_ се_ лі_ ло.

tr 3.4.5.7.8 Ой прийді, при_ ли_ ни, ти, яс_ не_ є сон_ це,

tr

tr

то я те_ бе пу_ щу та й че_ рез ві_ кон_ це.

Ой коли б той вечір,
Та й повечоріло,
Може б моє серце
Та й повеселіло.

Ой коли б той вечір,
Та й сонечко зайшло,
То б моє серденько
Та й до мене прийшло.

Ой прийди, прилини,
Ти яснее сонце,
То я тебе пущу
Та й через віконце.

Ой як упускала —
Легенько зітхала,
А як випускала —
То й плакати стала,

Ой як випускала —
Та й плакати стала,
Вийшла за ворота —
Правдоньки питала:

Чи ти мене любиш,
Чи з мене смієшся,
До другої ходиш
Та й не признаєшся!

Ой я тебе люблю
І любити буду,
Признаюсь по-правді,—
Сватати не буду.

Не позволять батько,
Не позволять мати,
Ще й рід не дозволить
Дівчиноньку взяти.

РОСТЕ ЗІЛЛЯЧКО РОМАНЕЦЬ

Грайливо, жваво ,

f Один

f Всі

Рос_ те зіл_ ляч_ ко ро_ ма_ нець,

f

ро_ ма_ нець, ро_ ма_ нець, ро_ ма_ нець;

ро_ ма_ нець, ро_ ма_ нець, ро_ ма_ нець.

кра_ ще па-ру- бок, як вді_вєць, як вді_вєць, як вді_вєць.

кра_ ще па-ру - бок, як вді_вєць, як вді_вєць, як вді_вєць.

Росте зіллячко романець,
Романець, романець;
Краще парубок, як вдівець,
Як вдівець, як вдівець.

Ніхто не винен, тільки я,
Тільки я, тільки я,
Що полюбила гультя,
Гультя, гультя.

Гультяй не робить, тільки п'є,
Тільки п'є, тільки п'є,
Прийде додому — мене б'є,
Мене б'є, мене б'є.

А я на теє не дбаю,
Не дбаю, не дбаю,
Піду до корчми — гуляю,
Гуляю, гуляю.

А у шинкарки один син,
Один син, один син,
Сподобався мені, вражий син,
Вражий син, вражий син,

В його оченьки, як тернок,
Як тернок, як тернок,
В його брівоньки, як шнурок,
Як шнурок.

В його губоньки, хоч цілуй,
Хоч цілуй, хоч цілуй,
В його рученьки, хоч милуй,
Хоч милуй, хоч милуй.

ДІВЧИНО, ДІВЧИНО, ТЕБЕ МАТИ КЛИЧЕ

Весело, жваво

Дів_чи_но, дів_чи_но, те_бе ма_ти кли_че!

Дів_чи_но, дів_чи_но, те_бе ма_ти кли_че!

Че _ рез тин, час _ тий гус _ тин, че _ рез ко _ пин, ко _ пин гус _ тин,
 че _ рез ко _ лі _ щат _ ко, че _ рез ко _ лі _ щат _ ко.

Дівчино, дівчино,
 Тебе мати кличе!

Приспів:

Через тин, частий густин,
 Через копин, копин густин,
 Через коліщатко. (2)

Нехай вона кличе,
 А я знаю, нащо.

Приспів.

Хоче мене мати
 За чабана дати.

Приспів.

Чабан вівці гонить —
 Він сіркою пахне.

Приспів.

Дівчино, дівчино,
 Тебе мати кличе!

Приспів.

Нехай вона кличе,
 А я знаю, нащо.

Приспів.

Хоче мене мати
 За свинаря дати.

Приспів.

Свинар свині гонить —
 Свиною пахне.

Приспів.

ОЙ ЧИЯ ТО ЧЕРЕШЕНЬКА

Жваво

Ой чи _ я то че _ ре _ шень _ ка, ой чи _ я то виш _ ня!

Ой чи_я то дів_чи_нонь_ка на ву_ли_цю вий_шла!

Ко_ва_льо_ва че_ре_шень_ка, ко_ва_льо_ва виш_ня;

ко_ва_льо_ва дів_чи_нонь_ка на ву_ли_цю вий_шла.

Ой чия то черешенька,
Ой чия то вишня!
Ой чия то дівчинонька
На вулицю вийшла!

Двічі

Ковальова черешенька,
Ковальова вишня;
Ковальова дівчинонька
На вулицю вийшла.

Двічі

Ой чие то таке поле,
Що третії гони!—
Ото ж того козаченька,
Що чорнії брови.

Двічі

Ой чие ж то таке жито,
Що нерано сходить!—
Ото ж того козаченька,
Що по ночах ходить.

Двічі

Ой чие то таке жито,
Колос похилився!—
Ото ж того козаченька,
Що ще не женився.

Двічі

Ой чие то таке жито
Воли побродили!—
Ото ж того козаченька,
Що ми вдвох любили.

Двічі

ЦВІЛА, ЦВІЛА КАЛИНОНЬКА

Швиденько

tr

Цві_ ла, цві_ ла ка_ ли_ нонь_ ка, та й цвіт о_ па _ да_ є;

tr

лю_ бив ме _ не о _ дин хло _ пець, та й той по _ ки _ да _ є.

Цвіла, цвіла калинонька,
Та й цвіт опадає;
Любив мене один хлопець,
Та й той покидає.

Обламаю калиноньку
Та й буду носити;
А я дурня занехаю,
Не буду просити.

Мати моя, мати моя,
Мати моя мила,
Не дай мене за рудого,
Бо я чорнобрива.

Мати жалю завдавала:
За рудого дала,
Та ще й мені наказала,
Щоб я шанувала.

А я його так шаную,
Як собаку рудую:
Під лавою припинаю,
Помями напуваю.

Іде дощ, іде дощ
На білу березу,
А я своєму миленькому
Сорочку мережу.

Сестра дала ниточок,
Мати полотенця,
А я сіла, змережила
Від щирого серця.

ОДНА ГОРА ВИСОКАЯ

Повільно

mf Один

Од_ на го_ ра ви_ со_ ка_ я, а дру_ га_ я низь_ ка; од_ на ми_ ла

Швидко

mf Всі

да_ ле_ ка_ я, а дру_ га_ я близь_ ка. Гей- я, гей! Гей- я,

Дуже швидко

гей! Дів_ чи_ но мо_ я ми_ ла, ко_ ха_ на_ я, чор_ но_ бри_ ва!

Дів_ чи_ но мо_ я ми_ ла, сол_ да_ ти_ ка по_ лю_ би_ ла!

Одна гора високая,
А другая низька;
Одна мила далекая,
А другая близька.

Приспів:

Гей-я, гей! Гей-я, гей!
Дівчино моя мила,
Коханая, чорнобрива!
Дівчино моя мила,
Солдатика полюбила!

А у тої, далекої,
Воли та корови,
А у цеї, близьенької,
Да чорнії брови.

Приспів.

Ой у тої, далекої,
Воли поздыхають,
А у цеї, близьенької,
Брови не злиняють.
Приспів.

Ой у тої, далекої,
Рушник на кілочку,
А у цеї, близьенької,
Брови на шнурочку.

Приспів.

Ой я тую, далекую,
Мітлами помету,
А до цеї, близьенької,
Соколом полечу.

Приспів.

Ой я тую, далекую,
Хлопцям подарую,
А до цеї, близьенької,
Та й сам помандрую.

Приспів.

ЗВІДКІЛЬ ВІТЕР ПОВІЄ

Жваво

Музична партія у двох частинах (скрипка/вокал та бас). Темп Жваво. Ключовий знак: два бемоль (B, E-flat). Ритм: 2/4. Партія скрипки/вокалу починається з тремоло (тр) на ноті G4. Партія басу починається з тремоло (тр) на ноті G2. Текст пісні розташований між нотами.

Звідкіль ві_тер по_ ві_ є, по_ ві_ є, звідтіль милий при_ ї_ де, приї_де.

Звідкіль вітер повіє, повіє,
Звідтіль милий приїде, приїде.

Червонії чоботи привезе,
Золотії підківки підіб'є.

Звідтіль милий приїде, приїде,
Червонії чоботи привезе.

Червонії чоботи на кілку,
Золотії підківки на шнурку.

БІДУ СОБІ КУПИЛА

Жваво

Музична партія у двох частинах. Темп Жваво. Ключовий знак: два бемоль. Ритм: 2/4. Партія скрипки/вокалу починається з тремоло (тр) на ноті G4. Партія басу починається з тремоло (тр) на ноті G2. Текст пісні розташований між нотами.

Бі_ ду со_ бі ку_ пи_ ла та за сво_ ї гро_ ші,
ка_ жуть бі_ ду лю_ би_ ти— бі_ да не_ хо_ ро_ ший.

Продовження музичної партії. Темп Жваво. Ключовий знак: два бемоль. Ритм: 2/4. Партія скрипки/вокалу починається з форте (f) на ноті G4. Партія басу починається з форте (f) на ноті G2. Текст пісні розташований між нотами.

кри_ вий, і слі_ пий, ще й до то_ го гор_ ба_ тий,—

Продовження музичної партії. Темп Жваво. Ключовий знак: два бемоль. Ритм: 2/4. Партія скрипки/вокалу починається з форте (f) на ноті G4. Партія басу починається з форте (f) на ноті G2. Текст пісні розташований між нотами.

як ся ста_ не трі_ по_ та_ ти— тре_ ба з ха_ ти у_ ті_ ка_ ти.

Біду собі купила
Та за свої гроші,
Кажуть біду любити —
Біда нехороший:
І кривий, і сліпий,
Ще й до того горбатий,—
Як ся стане тріпотати —
Треба з хати утікати.

Чи я тобі не жона,
Чи не господиня!
Три дні хати не мела,
Сміття не носила.
А хоч буду я мести,
То не буду нести,
Купи, мужу, візочок —
Буду сміття везти.

За що мене, мужу, б'єш,
За якії вчинки!
Чи я тобі не напряла
За рік два починки!
Не сама ж я пряла —
Пряли помічниці,
Хто за муку, хто за тісто,
Хто за паляниці.

Купи, мужу, візочок
Ще й сіру кобилу,
Вивеземо сміттячко
На попову ниву.
А попова нива
Сім літ не родила,
Як вивезли сміттячко —
Пшениця вродила.

НА ГОРОДІ ОГІРОЧКИ

Швиденько

На го_ро_ді о_гі_роч_ки під зе_ле_ним лис_ том,

ви_кли_ка_є ко_зак дів_ку не гу_ком, а свис_ том.

Гей, гей, не гу_ком, а свис_ том.

На городі огірочки під зеленим листом,
Викликає козак дівку не гуком, а свистом.
Гей, гей, не гуком, а свистом. (2)

Ой чи чула, дівчинонько, як я тебе кликав!
Коло твоїх ворітечок сірим конем їхав.
Гей, гей, сірим конем їхав. (2)

Ой чи чула, чи не чула — не обзивалася:
Нічка темна, дрібний дощик — не сподівалася.
Гей, гей, не сподівалася. (2)

Бодай же ти, дівчинонько, зозулі не чула,
Як ти мого голосочка крізь сон не почула.
Гей, гей, крізь сон не почула. (2)

Ой якби я зозуленька та крилечка мала,
То б я свою Україну навкруг облітала.
Гей, гей, навкруг облітала. (2)

То б я свою Україну навкруг облітала,
То б я свого миленького по шапці пізнала.
Гей, гей, по шапці пізнала. (2)

ДРІБЕН ДОЩИК ІДЕ

Повільно

mp



1. Дрі- бен до- щик і- де, до ду- бонь- ка лип- не;



ко- зак ко- ні ве- де, а дів- чи- на клик- не.

2-6



Ой хоч клич, хоч не клич, мо- є сер- де- нят- ко,

рад би я те_ бе взять, так не ве_ лить бать_ ко.

Дрібен дощик іде,
До дубонька липне;
Козак коні веде,
А дівчина кликне.

І націлувався,
І намиливався,
Як у саду соловейко,
Та й нащебетався.

Ой хоч клич, хоч не клич,
Моє серденьátko,
Рад би я тебе взять,
Так не велить батько.

В саду соловейко
Щебече раненько,
Дівчино моя,
Гуляй веселенько.

Ні батько, ні мати,
Ніяка родина,
Дівчино моя,—
Личко, як калина.

Гуляє, гуляє,
Підківками креше,
А дівчина правду каже,
Козаченько бреше.

НЕ ТЕПЕР, НЕ ТЕПЕР ПО ГРИБИ ХОДИТИ

Жартівливо

Не те_ пер, не те_ пер по гри_ би хо_ ди_ ти —

во_ се_ ни, во_ се_ ни, як бу_ дуть ро_ ди_ ти,



Не тепер, не тепер
По гриби ходи́ти —
Восени, восени,
Як будуть роди́ти.

Двічі

Саджу редьку, саджу редьку,
Медом поливаю,
Як уродить моя редька,
На зиму сховаю.

Двічі

Не з мішками, не з мішками,
А все з торбинками;
Не сама, не сама,
А все з козаками.

Двічі

Ой не їв я редьки зроду:
Редька дуже горька;
Ой не бив я жінки зроду:
Моя жінка ловка.

Двічі

НА ВУЛИЦІ СКРИПКА ГРАЄ

Швиденько



Трохи швидше

Пус_ ти ж ме_ не, мо_ - я ма_ ти, на ву_ ли _ цю по_ гу_ ля_ ти,

на ву_ ли _ цю по_ гу_ ля_ ти, з па_ руб_ ка_ ми жар_ ту_ вать.

На вулиці скрипка грає,
Бас гуде, вимовляє...
Мене мати не пускають
На вулицю погулять.

Пусти ж мене, моя мати,
На вулицю погуляти,
На вулицю погуляти,
З парубками жартувать.

З М І С Т

Пісні Охматівського народного хору	3
(Л. Яценко)	3
Ой у полі криниця безодня	5
Гей, розвилося три берези різно	5
Ой з-за гори туман налягає	6
За тучами, за хмарами	6
Ой за лужком, за темненьким	7
Між горами а в долині	7
Ой на горі, на крутій	8
Широкая левадонька	8
І сюди гора, і туди гора	9
Ой у полі два дубка	10
Ой у полі озерецько	10
Світи, світи, місяць	11
Розкопайте гору	11
За нашою слободою	12
А вже третій вечір	13
Ой зайшов місяць, та зайшов ясний	13
Непогожа в ставу вода	14
Гей у лісі, в лісі	15
Зійшло сонце веснянеє	15
Ой ходив чумак	16
Ой горе тій чайці	17
Чогось мені нелегко	17
Гей, у саду вишня	18
Скриплять нові та ворітечка	18
Ой ти, місяцю	19
Ой у лузі, в лузі	20
Чорноморець, матінко	21
Сирітка (Дивная година на світі настала)	21
Ой ти, дубе, дубе	22
Гей, у лісі два дубки	23
А ще сонце не заходило	24
Чи ти, ненько, чула	25
Ой стелеться барвіночок	26
Косив козак сіно	26
На городі верба рясна	27
Ой піду я лугом	28
А всі гори зелененькі	29
Ой з-за гори, ой да з-за лиману	30
Гей, колись була розкіш, воля	31
Хмарка наступає	32
То в колисці, то в коробці	33
Ой діду мій, Пархоме мій	33
Дід іде, міх несе	34
Ой п'яна я, п'яна	35
Котилася ясна зоря з неба	36
Ой коли б той вечір	38
Росте зіллячко романець	39
Дівчино, дівчино, тебе мати кличе	40
Ой чия то черешенька	41
Цвіла, цвіла калинонька	43
Одна гора високая	43
Звідкіль вітер повіє	45
Біду собі купила	45
На городі огірочки	46
Дрібен дощик іде	47
Не тепер, не тепер по гриби ходити	48
На вулиці скрипка грає	49

Демущий Порфирий Данилович

(Составитель)

**УКРАИНСКИЕ НАРОДНЫЕ ПЕСНИ
ОХМАТОВСКОГО ХОРА**

(Текст на украинском языке)

Редактор **І. К. Шрамко**. Літературний редактор **М. Й. Бахтинський**. Художник **М. Ф. Остапко**. Художній редактор **М. Д. Шаншейн**. Технічний редактор **Є. А. Кіловатова**. Коректор **С. П. Драбчук**. БЗ № 3, 1967. Здано на виробництво 14.VII.1967 р. Підписано до друку 30.XI.1967 р. Формат 60×90¹/₈. Папір офсетний № 2. Умовно-друк. арк. 6,5. Облік.-вид. арк. 5,89. Тираж 1250. Зам. 957.

Видавництво «Музична Україна», Київ, Пушкінська, 32.

Ф-ка офсетного друку № 1 Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР, Київ, вул. Фрунзе, 51-а.
Ціна 58 коп.

**ВИДАВНИЦТВО «МУЗИЧНА УКРАЇНА»
У 1968 РОЦІ ВИПУСКАЄ
ТАКІ ЗБІРКИ ХОРОВИХ ТВОРІВ:**

Колесса М. «Лемківське весілля». Партитура і клавір

Колесса М. «Пісні з Полісся». Збірник

Кошиць О. «Українські народні пісні». Випуск I. Видання друге

Леонтович М. «Із-за гори сніжок летить...» Збірник

Людкевич С. «Українські народні пісні...» Збірник

Ступницький В. «10 слобожанських народних пісень для мішаного хору»

Збірник. Хорові твори 20-х років.

Хори українських радянських композиторів без супроводу.

Збірник

Хорові твори радянських композиторів. Випуск I—II

Зазначену нотно-музичну літературу ви можете замовити в Київському спеціалізованому магазині «Ноти» за адресою: Київ-1, Хрещатик, 24.